

BŁĘKACZ (1) *sb m*

N sg błęk(a)cz.

Sł stp brak, Cn: błąkacz, Linde XVIII w.: błąkacz.

Tułacz; erro, spatiator Cn: Erroneus – Błękacz, tułacz. Calep 372b.

Synonimy: biegacz, biegun, hołomek, hultaj, kursor, pielgrzym, tułacz, tułak, wędrownik, włączęga, wszędybył.

ZZie